Proletari din toate ţările uniţi-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin şi Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 40 (292) ★ Miercuri 2 Iunie 1954 ★ 4 pag., 15 bani

In unele şcoli din ţara noastră au început examenele, în celelalte vor începe în curând. Succes la examene, dragi şcolari!

In ziua de examene

31 Mai. Ce senină e ziua asta! Şcolarii, cu buchete mari de flori în mână, se îndreaptă spre şcoală.

Părinţii, care se îndreaptă şi ei spre locurile de muncă, îi privesc cu încredere, le urează succes la examene.

In curtea Şcolii de 7 ani română şi maghiară nr. 1 din Târgu-Mureş, se adună tot mai mulţi şcolari.

Strânşi în grupuri discută cu vioiciune. Ce discută oare? Apropiindu-ne ... reuşim să aflăm.

— Eu nu mă tem de examene, doar am învăţat tot anul, spune Beclea Elisabeta, o pionieră dintr'a VI-a.

Márton Mária, Vas Mária şi alte eleve din grupul Elisabetei o aprobă; la fel gândesc şi ele.

... vinte maghiare, şcolarii ... ghiari vorbesc româneşte, aşa îşi împărtăşesc gânduri felurite despre examene.

Discuţiile sunt întrerupte de sunetul clopoţelului. Şcolarii se îndreaptă spre clasele frumos împodobite.

In clasa a VII-a B, elevii se gândesc cum să înceapă lucrarea. Subiectul e foarte interesant. Au de scris despre schiţa lui Al. Vlahuţă „Socoteala", despre crunta viaţă a ţăranilor din trecut, aşa cum reiese din schiţă.

Nu se gândesc prea mult... Inceputul e greu, mai departe rândurile se aştern cu uşurinţă.

In clasă se au- ... zultate bune; ... va însemna un mare succes!

Gyula DOMAHIDI

Cel dintâi rezultat

Incă mult înainte de examen am început să recapitulez materia. Impreună cu prietenele mele, Viorica şi Georgeta, am făcut un plan pe care l-am respectat întocmai.

In prima zi de examen am dat lucrare scrisă la Limba romînă. Trebuia să repovestim bucata de lectură „Domnul Trandafir" de Mihail Sadoveanu şi să fac o analiză gramaticală la un text. Amândouă temele le cunoşteam bine.

Acum am aflat rezultatul la examen şi sunt foare bucuroasă: la primul examen din anul acesta am căpătat nota 5.

Rodica IONESCU
cl. a V-a A
Şcoala de 7 ani din comuna Cristian
regiunea Stalin

„După examen"

Foto Gr. PREPELIŢA

Graba strică treaba

Abia a ieşit tovarăşa profesoară, că în clasă s'au şi iscat discuţii. Care mai de care vrea să povestească cum a rezolvat problema şi exerciţiile. Numai Eugenia Cristea stă deoparte, foarte abătută. De altfel, şi are de ce să fie supărată!

In timpul anului căpătase mereu note bune la Matematică şi de aceea gândea să facă şi la examen o lucrare bună. Când a văzut problema i s'a părut foarte uşoară şi de aceea a pornit cu sârg s'o rezolve. A terminat-o repede, dar rezultatul nu era cel care trebuia. Făcuse o greşală de calcul dar ea n'a mai avut răbdare s'o caute. A luat problema dela capăt, odată şi încă odată. Curând însă a

Comuna ...
raionul Târgovişte

Primul examen

Sâmbătă, pe la ora amiezii, am întâlnit la „Cartea Rusă" din Cluj unsprezece pioniere dela Şcoala nr. 26. Primeau câte un teanc de cărţi pe care s'au angajat să le difuzeze prin oraş. Şi cum ele sunt mai mult cititoare decât „vânzătoare voluntare" au început să răsfoiască filele cărţilor. Şi le-am auzit zicând: „Asta o cumpăr eu... Asta n'o mai vând... Asta o citesc chiar azi..."

Cum adică, mi-am zis, în preajma examenelor ele citesc poveşti? Or fi uitat de examene?

Am întrebat o pionieră, căreia colegele îi zic Csöpi: „Spune, voi nu aveţi examene Luni?".

Csöpi a făcut un semn cu mâna.

— Ce, azi să învăţăm? Cine n'a învăţat, acum chiar de-ar citi până mâine dimineaţă, degeaba! N'ar mai face nici o treabă...

Şi au plecat râzând spre Grădina Botanică, să răspândească albumele şi cărţile apărute în cinstea Zilei Internaţionale a Copilului.

Sâmbătă şi Duminică şcolarii Clujului au putut petrece ore plăcute. Unii s'au dus la Palatul Pionierilor la repetiţii de balet, ori la şezătoarea literară; alţii, cu preocupări sportive, pe terenul „Victor Babeş" la Spartachiada pionierilor şi la matchul de fotbal dintre Ştiinţa şi Dinamo Oraşul Stalin; iubitorii de muzică au mers la Operă, la spectacolul pentru copii „Hansel şi Gretel". Fiecare, după zilele de învăţătură temeinică, şi-a găsit distracţia preferată. Distracţia asta a fost un fel de „gustare" din minunata vacanţă de vară care îi aşteaptă.

Dar până la vacanţă mai sunt examenele. Şi asta n'au uitat-o nici elevele Liceului maghiar de fete. Oricât de veselă ar fi fost serbarea dela şcoală, din după amiaza Duminicii, gândul lor fugea tot la examene. Şi mai ales gândul fetelor din clasa a IV-a.

— Ce vă frământaţi atât? — le-a întrebat o elevă dintr'a IX-a. Şi eu am mâine examen la Matematică, ştiu că voi avea probleme grele şi totuşi nu mă tem...

— Ei, dar voi aveţi primul examen din acest an, pe când noi avem primul examen din viaţa noastră.

Şi circulau atâtea vorbe pe seama acestui întâi examen! Una a venit cu vestea că vor trebui să povestească în lucrarea scrisă toate bucăţile din cartea de citire; alta a aflat una şi mai şi (de unde oare?) Cică fiecare va trebui să scrie o poezie... Şi doar niciuna nu e Petöfi ori Ady să scrie poezii aşa, în câteva minute!

De asta Luni dimineaţa, elevele dintr'a IV-a erau foarte emoţionate. S'au trezit cu noaptea în cap, au îmbrăcat haine de sărbătoare, au luat cu ele tocuri şi călimări şi desigur florile pregătite de cu seară şi au pornit la examen.

Pe la ora 8, se învârteau toate pe lângă sala profesorilor, doar-doar, va ieşi de-acolo o veste. Dar uşa nu s'a crăpat nici măcar un milimetru.

La ora 9, a intrat în clasă tovarăşa învăţătoare. Clasa era înmiresmată de liliac şi trandafiri. Când tovarăşa învăţătoare s'a apropiat de tablă să scrie subiectul, era atâta linişte în clasă că părea că se aude cum înoată peştii în acvariu.

Pe tablă, fetele au scris, probabil în ultima zi de şcoală: „Éljen a vakácio!" (Trăiască vacanţa). Tovarăşa învăţătoare a şters, zâmbind, această inscripţie, aşternând în locul ei cu litere mari subiectul lucrării scrise la Limba Maghiară. Nu era nici povestire, nici poezie, ci o simplă dictare dintr'o povestire de-a lui Moricz Zsigmond, unul din cei mai mari scriitori maghiari.

Mare a fost bucuria fetelor, când au aflat că vor scrie un fragment din opera scriitorului drag.

Mă uitam printre bănci şi căutam să recunosc pionierele cărora le-am întâlnit fotografiile la „Colţul fruntaşelor". Uite-o pe conducătoarea detaşamentului, Szabo Piroska, pe Györi Ibolya, Toth Magda, pe Finta Anna, pe care am întâlnit-o şi la Cercul de coregrafie dela Palatul Pionierilor (are un rol însemnat în „Baletul păpuşilor"). Vor dovedi oare la primul lor examen că merită să aibă fotografiile la „colţul fruntaşelor"? Dar celelalte eleve, scriu oare bine? După felul cum stau plecate peste foi, după zâmbetele cu care ridică privirile spre învăţătoare, s'ar părea că da...

S'a dictat ultima propoziţiune. Elevele mai recitesc odată lucrările, pun sugativa peste ultimele rânduri şi apoi duc lucrările la catedră.

Tovarăşa învăţătoare, deabia aşteaptă să le citească. Peste o oră, le-a şi corectat. Nici n'a prea avut ce să corecteze. Lucrările au fost foarte bune. Pe 15 lucrări a pus nota 5, pe 5 nota 4. Pe nicio lucrare n'a pus nota 2!

Nota 5 au primit şi Szabo şi Finta şi Tóth şi Petri şi altele.

Nici o pionieră nu a făcut de ruşine detaşamentul.

★

Pe tablă a apărut iar inscripţia „Trăiască vacanţa". Intr'adevăr, după acest examen, elevele clasei a IV-a dela Liceul maghiar de fete din Cluj s'au apropiat mult de tot de zilele minunate ale vacanţei.

Şerban VOICU

Toată grija pentru copii

O zi obişnuită

In căminul unde lucrez eu, sunt copii mulţi, sburdalnici şi veseli.

Când vin dimineaţa la cămin, fiecare se îndreaptă spre vestiar, la dulăpiorul cu semnul cunoscut, unde-şi lasă paltonaşul, îşi ia şorţuleţul şi apoi intră în sala de jocuri. Aci construiesc case din cuburi, trenuri, fabrici.

Mărioara e astăzi de serviciu! De aceea se grăbeşte să dea de mâncare peştişorilor din acvariu. Muşcatele din geam întorc petalele spre ea parcă ar întreba-o: Nouă nu ne dai apă?

Pe măsuţe se află plastilină, hârtie şi creioane colorate. Gina, Costel, Mihăiţă şi încă vreo câţiva copii veniţi mai devreme se aşează în jurul măsuţelor. Mihăiţă spune:

— Hai să facem un iepuraş!

— Da! Unul ca acela pe care l-am văzut la „Teatrul Ţăndărică", se grăbeşte Gina să-i răspundă.

După ce au venit toţi, copiii se indreaptă spre sala de mese unde-i aşteaptă cafeaua cu lapte. Cei de serviciu împart pâinea şi tacâmurile.

După masă începe activitatea obişnuită, de fiecare zi. Grupa mică se adună în jurul meu şi ascultă povestea celor 3 ursuleţi.

— Au fost odată în pădure 3 urşi: unul mare, mare, altul mijlociu...

— Şi unul mic, mic de tot, completează grăbit Puiu.

— Da unul mic, răspund eu.

Copiii sunt numai ochi şi urechi. Povestea le place nespus de mult.

Cei din grupa mare desenează iepuraşul de pe măsuţa din faţă. Ei ştiu că cele mai frumoase desene vor fi aşezate în expoziţia căminului şi fiecare vrea să-şi vadă acolo măcar un desen.

Mă uit la ei cum se joacă şi parcă mi se umple sufletul de bucurie. Părinţii lor pot munci fără să le ducă grija: ei trăiesc aici o viaţă fericită.

Elena HOPU
directoarea căminului
de zi „Elena Pavel"

Cine e învingător?

In ajutorul tovarăşului

Era într'o după amiază. Copiii îşi terminaseră lecţiile şi se împrăştiaseră prin curtea largă. De pretutindeni ajungeau până la mine glasuri vesele, râsete, sunetele înfundate ale palmelor care loveau mingea. Deodată auzii, undeva pe aproape, un glas răstit. Din când în când o voce subţirică şi plângăreaţă îi răspundea încet. N'am înţeles prea bine despre ce era vorba; se pare că despre un arc rupt, care niciodată nu fusese prea bun, şi pentru care meşterul — adică cel cu glasul răstit — primise un leu. Şi acum arcul se rupsese de-a-binelea. Copilul cu voce subţirică, desigur unul dintre cei mici, plângea amar. Insă Mihai Brânzei, căci el se răstise, nu vroia nici în ruptul capului să-i facă un arc nou, „un arc adevărat", aşa cum dorea Dumitru Istrate. Ba îi mai cerea şi pe celălalt înapoi. Glasurile s'au îndepărtat apoi. Credeam că totul se va opri aici. Deodată însă auzii strigăte. Mă uitai repede în curte. Incruntat şi mânios, Brânzei se repezise la Dumitru, care strângea speriat arcul la piept. Intr'o clipă va fi desigur lângă el şi asupra slăbuţului Dumitru se va abate pumnul ridicat al lui Brânzei. Mă grăbii spre el, dar înaintea mea ajunse Constantin, tot din clasa a III-a, fratele lui Dumitru.

„Fugi!" atât putu să-i strige Constantin fratelui său, că Brânzei se şi repezise asupra lui. Aprins la faţă, îndârjit, Constantin se apăra ţinând încleştaţi pumnii „agresorului", care reuşea totuşi din timp în timp să-i mai dea câte una.

Odată cu mine alergau spre ei şi alţi copii care observaseră ce se întâmplă. Cineva alerga însă deosebit de iute. Ajunse primul şi, împingându-l uşor pe Constantin, apucă mâna lui Brânzei şi-i opri lovitura. Era Costel Pretorian.

— Să nu dai, auzi? El e prietenul meu!

— Ce se bagă? strigă Brânzei mirat şi se îndepărtă.

La noi toţi copiii se au ca fraţii, prieteni şi tovarăşi. Iar ca unul mare să lovească pe unul mai mic, asta nu s'a mai întâmplat. Toţi l-au judecat cu asprime pe Brânzei, şi se pare că i-a prins bine. De atunci Mihai Brânzei nu a mai „învăţat minte" pe nimeni, cu pumnii. Şi nimeni nu i-a mai amintit despre această întâmplare.

Dar eu încă mă mai gândesc la ea. Mă gândesc la

Costel Pretorian. Socot că s'a purtat aşa cum se cuvine. Slăbuţ, nu prea înalt, n'a şovăit să sară în apărarea tovarăşului. Nu-i era oare mai uşor să urmărească de departe, nepăsător, cine va câştiga lupta?

Desigur că e mai uşor să taci, să te prefaci nepăsător când lângă tine se petrece ceva necinstit. Totuşi unui pionier adevărat o asemenea purtare nu-i poate fi pe plac. Infruntă greul şi procedează întotdeauna cinstit, în orice împrejurare. Aşa a procedat Costel Pretorian şi eu consider fapta lui cu adevărat pionierească.

Ana CONSTANTINESCU
educatoare
Casa de copii „30 Decembrie"
Sinaia

Alpinistul *)

de **Petre SOLOMON**

Greu urcuşul! Of, ce greu!
Mai e mult până' la cabană?
Cine'ntreabă-aşa, mereu?
— E un alpinist: Ion Pană.

O fi vârstnic, te gândeşti,
Dar când colo, îţi răsare
Un flăcău. Când îl priveşti
Cel mai sdravăn el îţi pare.

Pe poteca din brădet
Se înşiră, câte unul,
Pionieri. Păşesc încet.
N'a căzut pe drum niciunul.

Dar la urmă, Pană Ion
Vine-agale, vine-agale
Şi tot bea dintr'un bidon,
Şi tot cată jos în vale.

„Mai e mult?" In vale, jos,
Casele-s de jucărie,
Iar în faţă, neguros,
Piscul, ca o pălărie.

Pionierii s'au oprit,
Cu instructorul în frunte.
Numai Pană, rătăcit,
A rămas pe-un drum de munte.

— Ce-i cu Pană? 'ntreabă-un glas.
— Ce-i cu Pană? Ce-i cu Pană?
Trece-un ceas şi înc'un ceas:
Pană a rămas... în pană.

L-au găsit într'un târziu:
Hodinea sub bolţi de cetini,
Fluierând cam a pustiu,
Singur, fără de prieteni.

„Ce-i cu tine?" „Nu-i nimic:
Mi-a ieşit un urs în faţă.
M'am luptat cu el un pic,
Insă l-am lăsat în viaţă!"

Pentrucă vedeţi, pe cât
De înceată e făptura
Leneşului, pe atât
E de repede cu gura.

*) Poezie din volumul de versuri „Pentru copiii patriei noastre", apărut de curând la Editura Tineretului.

Rami

Patria plantei rami este China. Cu câteva secole înainte de apariţia bumbacului, în China fibrele acestei plante erau principala materie primă din care îşi fabricau Chinezii hainele. Mai târziu a început să se cultive şi în Japonia şi Indochina. Ea seamănă foarte mult cu urzica, dar are o tulpină ceva mai înaltă, frunzele mai mari şi fără perişori înţepători.

Din tulpina acestei plante se extrag fibre elastice foarte bune din care se pot ţese şi împleti museline şi dantele subţiri strălucitoare, fel de corzi groase şi plase pescăreşti. Ţesătura din rami rezistă la umezeală, nu putrezeşte, lasă să treacă aerul şi este foarte rezistentă. Ea se spală şi se vopseşte uşor. Nu există hârtie mai rezistentă şi mai mătăsoasă ca cea fabricată din fibre de rami.

Rami are nevoe de o vară lungă, călduroasă şi de soluri aluvionale. Este o plantă vivace căreia i se pot rupe tulpinile de două, trei ori în cursul unei veri.

Ei nu pot da examene

* * *

Priviţi cu atenţie aceste două fotografii. Copiii pe care-i vedeţi sunt dornici, ca şi voi, de învăţătură. S'ar bucura nespus de mult să dea şi ei, măcar o dată, examen. Dar în ţările lor, ţări capitaliste, nu pot avea asemenea bucurii.

1. Fete din Tunis. Ele nu ştiu ce este şcoala.

2. O fetiţă din Spania. Ea nu are nici măcar ce să mănânce, dar să mai meargă la şcoală!

* * *

Se apropie vara pionierească

Câte impresii şi amintiri frumoase păstrează pionierii din excursiile făcute pentru cunoaşterea ţinutului natal! In aceste excursii se nasc şi se întăresc prieteniile dintre pionieri, copiii îşi îmbogăţesc cunoştinţele căpătate la şcoală, îşi întăresc trupul.

In fiecare an, în zilele vacanţei de vară, ei pornesc în excursii pentru a cunoaşte împrejurimile satului sau ale oraşului natal. Despre aceste excursii şi despre activitatea lor multilaterală din vara anului trecut cât şi despre pregătirile pentru vara aceasta puteţi citi în rândurile care urmează.

In drum spre cascadă

...O dimineaţă minunată de vară. In curtea şcolii elementare răsună o goarnă pionierească. Pe străzile satului, copii echipaţi cu rucksacuri pline se îndreaptă spre şcoală. Aici îi aşteaptă tovarăşul profesor de Cultură fizică şi sport. După ce s'au adunat cei 30 de excursionişti, echipa porneşte la drum. Iarba e încă udă de roua dimineţii. Rând pe rând, şcoala, grădinile, livezile cu pomi fructiferi rămân în urmă. Drumul nu-i uşor. Cărările şerpuiesc adesea pe lângă povârnişuri abrupte. Ţi-e şi frică să priveşti în jos. Dar dorinţa de a ajunge cât mai repede la cascada calcaroasă din Meziad dă copiilor puteri noi. După un drum destul de lung, excursioniştii se află pe malul Crişului Repede. In faţă se întinde parcă o hartă geografică vie. Pot urmări cursul Crişului aşa cum l-au învăţat din paginile cărţii. Unii îşi notează în jurnalele lor de unde izvorăşte, coti-turile mai însemnate, locul unde se varsă afluenţii.

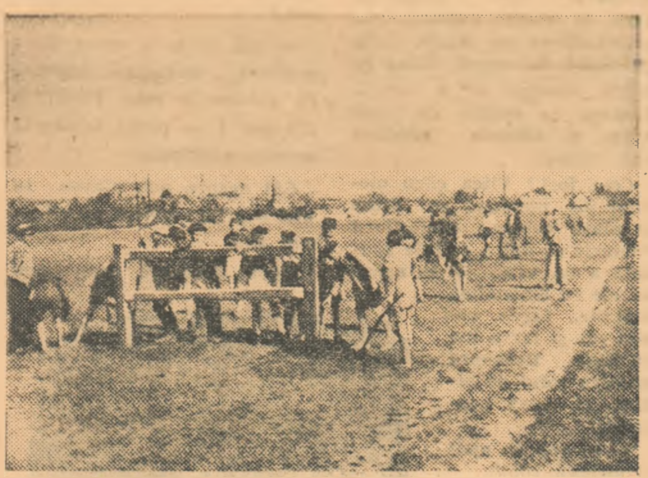
Cum merg ei aşa pe malul stâng al râului şi ascultă povestirile tovarăşului profesor, deodată se porneşte o ploaie deasă şi măruntă. Drumul s'a făcut şi mai greu. Sunt uzi de parc'ar fi ieşit din baie! Dar pionierii nu se opresc pentru atâta lucru. Işi văd de drum, căci până la peşteră nu mai e mult. In drum, pionierii întâlnesc în cale trei moţi care merg tot într'acolo. Ei cunosc toate ascunzişurile peşterii şi sunt bucuroşi să le fie copiilor călăuze. In timp ce copiii îşi usucă hainele lângă foc, moţii aduc frânghie şi lămpi de carbid. Astfel echipaţi, intrară cu toţii în adâncul peşterii.

Peştera din Meziad are 4 etaje. Ca să ajungi până sus te urci pe nişte scări tăiate în piatră, sprijinindu te de frânghii. Pionierii trec cu bine strâmtoarea Diavolului şi unul după altul se caţără până la ultimul etaj. Au obosit, nu glumă! Dar ce privelişte minunată, ce puzderie de stalactite şi stalagmite! De veacuri se preling aici pe pereţii stâncoşi picături de apă cu calcar. Şi stalactitele şi stalagmitele tot cresc, caută parcă să se întâlnească.

Popas pe malul Crişului

Copiii se îngrămădesc în jurul unei „căsuţe poştale" de piatră şi citesc cu interes scrisorile şi impresiile pe care le-au lăsat acolo alţi excursionişti. Ba scriu şi ei câteva rânduri...

Pregătirile sunt în toi. In curând va fi gata şi pista cu obstacole F.G.M.A.

...Excursiile făcute de pionieri anul trecut la peştera din Meziad şi la Vadul Crişului le-au îmbogăţit mult cunoştinţele. Ei îşi amintesc cu drag de zilele minunate petrecute acolo. Nu vor uita nici vizita făcută la moară, nici pe morarul Pop Carol, care le-a explicat aşa de frumos, la maşinile lui, unele legi din fizică.

Şi câte lucruri frumoase nu s'ar putea povesti despre aceşti copii. Vara se apropie din nou şi ei lucrează încă de pe acum, ajutaţi de profesori şi instructori, s'o întâmpine cât mai bine pregătiţi. In curtea şcolii unde se va deschide tabăra au construit aparate de gimnastică, au amenajat două terenuri de volei şi o pistă pentru cursa cu obstacole F.G.M.A. Pentru cei mici au pregătit leagăne; când pionierii şi şcolarii mai mari vor pleca în expediţii mai lungi cei mici n'o să se plictisească. In curând se va ridica din nou pe catarg drapelul roşu al taberei de pionieri. Tot ce a fost bun şi frumos anul trecut va fi şi anul acesta şi mai frumos, şi mai bun, vacanţa va fi şi mai atrăgătoare, mai bogată.

Irma CSIKI

Pentru zilele vacanţei

Cu multă nerăbdare aşteaptă pionierii din ansamblul artistic al Casei Pionierilor din oraşul nostru zilele însorite ale vacanţei de vară. Ei se pregătesc de pe acum pentru aceste zile.

Corul din care fac parte peste 300 de pionieri a învăţat cântece noi, printre care: „Repetiţia la concert" de Mozart, „Trenul pionierilor" de Britzcher şi multe alte cântece despre viaţa lor pionierească şi despre vacanţă.

Nici orchestra nu se lasă mai prejos. Vioriştii, pianiştii şi acordeoniştii noştri au învăţat multe cântece noi. De pildă, Mangoianu Ion repetă la acordeon cântece populare româneşti şi sovietice. Dumitrescu Jan şi Alexandrescu Constantin pregătesc la vioară două studii de Robert Kleng.

Echipa de dansuri populare învaţă acum ultimele figuri ale dansurilor româneşti şi sovietice pe care le vor prezenta în viitoarele excursii.

Toate acestea le pregătesc pionierii dela Casa Pionierilor din Constanţa pentru muncitorii care vor veni la odihnă în staţiunile Vasile Roaită, Mamaia şi Eforie. Tot în vacanţa de vară pionierii vor face vizite la prietenii lor dela sate şi vor prezenta nenumărate programe artistice la G.A.C. şi G.A.S.

Agop ABAGIAN
Instructor superior

Voi pescui

Dintre toate sporturile cel mai mult îmi place pescuitul. De aceea aştept cu nerăbdare să dau examenele şi să plec în Ighiel satul meu natal, din raionul Alba Iulia. Pe acolo curge râul Valea Mare, foarte bogat în peşte. După examene îmi voi scoate autorizaţie de pescuit şi în vacanţă am să prind şi eu peşte din Valea Mare. Undiţa mi-am pregătit-o încă din iarnă. De curând am cumpărat 12 metri de coardă, numeroase cârlige de diferite dimensiuni şi mi-am pregătit multe plumburi. Când mă gândesc la vacanţă îmi vine să sar de bucurie. Parcă văd cum se sbate peştele prins de undiţa mea! Cu câtă satisfacţie am să-l bag în taşcă şi-am să-l duc acasă.

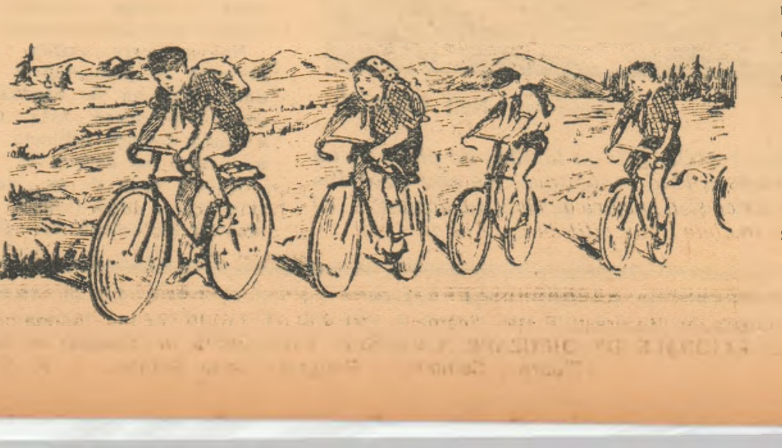
Dumitru VELEA
unitatea 23 Sălişte

O excursie pe biciclete

Elevilor şcolii noastre le place foarte mult Geografia. Noi învăţăm pentru acest obiect nu numai în clasă, ci şi la câmp, în păduri, în timpul excursiilor. In anii trecuţi am lucrat din traforaj mai multe hărţi. Printre ele e una care reprezintă munţii Carpaţi, şesurile şi câmpiile care înconjoară localitatea noastră. Cu aţe şi steguleţe colorate am trasat drumul străbătut în fiecare expediţie. Linia neagră, de pildă, arată traseul de 450 km. al expediţiei făcute anul trecut pe biciclete. Plecarea a fost la 28 August 1953. Ne-am adunat la şcoală la ora stabilită. Impreună cu tovarăşul profesor V. .marth ne-am controlat pentru ultima oară bicicletele. Disdedimineaţă, când razele soarelui de abia ieşiseră de după deal, am plecat spre Bazna. Drumul era bun, aşa că am ajuns chiar în ziua aceea la Cetatea de Baltă. Aici era zi de târg. Ne-am cumpărat fructe de tot felul, am mâncat şi am pornit mai departe. Mergeam acum în coloană, unul câte unul, pentrucă drumul era mai anevoios. La Jidveiu am vizitat ferma de stat, unde am fost foarte bine găzduiţi şi ni s'a dat mâncare gustoasă. Am dormit la o şcoală, iar dimineaţă am plecat la Blaj, Mureş, Teiuş şi Alba-Iulia. In Alba-Iulia am vizitat vechea cetate, unde un tovarăş ne-a vorbit despre trecutul ei istoric. Fiecare dintre noi ne-am notat unele amănunte mai interesante şi iar ne-am suit pe biciclete. La Sebeş am făcut un popas mai lung. Acolo am şi rămas peste noapte. In zilele următoare am vizitat marea şi frumoasa gospodărie dela Miercurea. In drum spre Sibiu am trecut prin Sălişte, unde ţăranii din comună ne-au servit cu supă caldă, iar dimineaţa ne-au dat lapte şi pâine cu unt.

La Sibiu am vizitat vechiul oraş care mi-a plăcut nespus de mult. Dela Tălmaci am luat-o apoi pe Valea Oltului, spre trecătoarea Turnu Roşu. Până acolo ne-am scăldat de mai multe ori în Olt. Intr'un loc am găsit peşte şi am făcut un mic popas. Am aprins un foc, am prăjit peştele şi l-am mâncat cu poftă.

La întoarcere am plecat în munţi, de unde am adunat mure. Le-am pus în pahar, le-am amestecat cu zahăr şi am mâncat până ne-am săturat. La Avrig am văzut monumentul lui Gheorghe Lazăr. De acolo am plecat mai departe spre Ciuşar. Aici ne-a apucat ploaia şi am stat 3 zile. Când ploaia s'a potolit am pornit-o spre casă. Drumul a fost greu din pricina noroiului, dar după 8 zile expediţia noastră a luat sfârşit. Călătorind prin regiunea noastră am făcut cunoştinţă cu minunatele sale bogăţii. Pretutindeni am văzut aspecte interesante din munca creatoare a poporului nostru. In timpul expediţiei ne-am odihnit bine, ne-am bronzat şi am prins puteri noi. La întoarcere rucksacurile ne erau pline cu diferite plante, roci şi frunze cum nu se află în oraşul nostru. Această expediţie a fost o bună încercare a rezistenţei noastre şi ne-a dat curajul ca anul acesta să pornim în altă expediţie, mai lungă. Pe harta noastră va apărea în curând traseul Ghimbav, Oraşul Stalin, Pasul Branului, Tuşnad şi încă alte oraşe şi sate pe care încă nu le cunoaştem.

E. ZIEGLER
clasa a 7-a C.
Şcoala de 7 ani, germană
Mediaş

300 de ani dela reunirea Ucrainei cu Rusia

Popoarele Uniunii Sovietice au sărbătorit împlinirea a 300 de ani dela reunirea Ucrainei cu Rusia. In ziua de 29 Mai a avut loc în Marele Palat al Kremlinului Sesiunea jubiliară a Sovietului Suprem al Federației Ruse, consacrată acestui mare eveniment. In ziua de 30 Mai a avut loc la Moscova o paradă militară și o demonstrație a oamenilor muncii din capitala sovietică.

Alături de întregul popor sovietic, pionierii Uniunii Sovietice au întâmpinat și ei cu entuziasm împlinirea a 300 de ani dela reunirea Ucrainei cu Rusia.

Scrisoare către prietenii noștri din Moscova

Vă salutăm, dragi copii ai școlii 218. Noi locuim și învățăm în vechiul oraș Pereiaslav Hmelnițki. Orașul nostru are peste o mie de ani. Vara trecută arheologii au descoperit în timpul săpăturilor monumente istorice care datează din secolele IX—XI. In orașul nostru a trăit filosoful G. Scovoroda și marele poet Taras Sevcenco. Cu 300 de ani în urmă a avut loc Rada *) din Pereiaslav. Dacă ați veni însă acum la noi, nu v'ar veni să credeți că orașul nostru e atât de vechi. Peste tot s'au înălțat construcții noi. In jurul pieții centrale s'au construit clădiri frumoase, cu două etaje, cu coloane înalte. S'au asfaltat străzile și în case s'a aprins lumina electrică.

Toate popoarele patriei noastre dragi sărbătoresc 300 de ani dela reunirea poporului ucrainian cu marele popor rus.

In unitatea noastră am ținut de curând o adunare cu tema „Prietenia între popoare". Toți pionierii s'au pregătit pentru această adunare, Tania Scotnicova a desenat piața în care a luat cuvântul, în fața poporului, Bogdan Hmelnițki, a făcut un portret al lui Volodea Volc, a modelat bustul lui Bogdan Hmelnițki. Detașamentele au organizat excursii și au vizitat locurile istorice din oraș, S.M.T.-ul și noile construcții. Noi am văzut că orașul nostru devine tot mai frumos datorită ajutorului întregii țări. Alături de zidarii noștri din Pereiaslav muncesc meșterii ruși și georgieni.

La adunare, pionierii din detașamente au povestit tot ce au văzut ei în excursii.

Salut voios de pionier!

Din partea colectivului de conducere al unității
Galea LUȚENCO

Regiunea Chiev
Orașul Pereiaslav-Hmelnițki, Școala medie nr. 1

*) Sfat—adunare.

Salut de pionier

Dacă la lecția de Geografie suntem întrebați de unde izvorăsc cele trei fluvii mari — Volga rusească, Niprul ucrainian și Daugava noastră letonă — noi răspundem că de pe înălțimile Valdaiului. Iar dacă la lecția de Constituție ni se pune întrebarea: „In ce constă izvorul puterii și fericirii Rușilor, Ucrainienilor, Letonilor și ale celorlalte popoare sovietice?", noi răspundem cu mândrie: „In prietenia lor". In zilele marii sărbători să sboare ca pescărușul salutul nostru pionieresc de pe țărmurile Mării Baltice spre Moscova, Chiev și toate colțurile Patriei sovietice.

Pionierii:

Anna NIEDRA, Baida LIETAVIETE, Vilis RADZINIȘ, Iuris OZOLS.

In excursie

Desen de **Nell COBAR**

Petrică și Andrei au pornit în excursie. Intr'un luminiș de pădure s'au ascuns un pui de urs, o veveriță, trei arici și o păsărică. Nu știu dacă Petrică și Andrei i-au văzut, pentrucă animalele s'au pitit bine. Ajutați-i voi să-i găsească.

Pe cărările taigăi

Continuam publicarea fragmentelor din jurnalul detașamentului unit al pionierilor sovietici din Vladivostoc, care au făcut o lungă și interesantă călătorie prin taiga. Primul fragment a apărut în nr. 38 al „Scânteii pionierului".

Ce a găsit Volodea

In ajun Volodea fusese de serviciu la bucătărie și pregătise, împreună cu Zina, masa de prânz. Pentru asta le-au trebuit numai vreo două ore. Ca să nu se plictisească până la întoarcerea copiilor, Volodea începu să-și facă ordine în rucksac. Chiar deasupra găsi un borcănaș în care fusese miere. „Uite, trebuie să-l spăl" — se gândi el. Dar nici nu puse bine borcanul pe pământ că de undeva apăru o albină și se opri drept pe marginea borcanului. După ea veni o a doua, apoi o a treia..

Volodea uită îndată și de rucksacul său și de lucrurile risipite pe pământ. De unde or fi apărut albinele astea în taigă? Ale cui sunt? Undeva pe aproape trebuie să fie și cuibul. Ori dacă au cuib înseamnă că trebuie să aibă și miere...

Fără să mai piardă timp, băiatul luă borcanul și porni cu el în direcția de unde veniseră în sbor albinele. După vreo 10 pași, așeză borcanul pe pământ și începu să urmărească sborul harnicelor insecte. Asta îl ajută să stabilească direcția cuibului, și așa mai făcu o bucată scurtă de drum.

Cu cât se ducea mai încolo, apăreau tot mai multe albine. Insfârșit, în desișul pădurii, în tulpina unui cedru înalt, Volodea descoperi un cuib, mai bine zis intrarea în cuibul albinelor.

Volodea se întoarse în grabă și povesti tovarășilor despre descoperirea sa. Ce s'au mai bucurat copiii!

Hotărîră să plece imediat după miere. Luară cu ei toate cele necesare: căldări, gamele, topoare, chiar și un ferăstrău

Ajunși lângă cedru călătorii noștri îl înconjurară și statură mult timp cu ochii pe sus

Tăiară patru prăjini lungi, adunară coajă de tei și întocmiră o scară.

Volodea și Colea își puseră pe cap plasele pentru țânțari, își înfășurară gâtul și mâinile cu cârpe și, înarmându-se cu ferăstrăul, se apucară de treabă. Se hotărîse să se facă o scorbură ceva mai sus de intrarea în cuib.

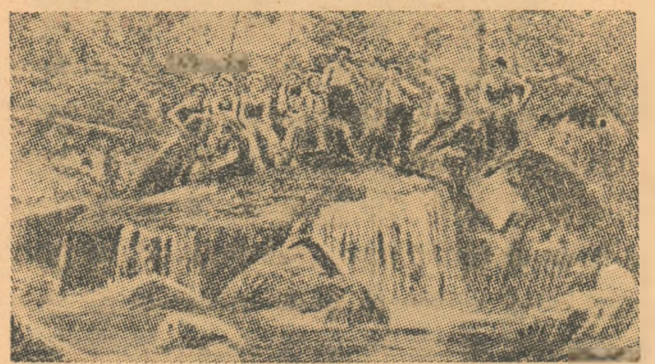
De abia începură băieții să taie cu ferăstrăul, că și apărură, din toate părțile, albinele. Iși apărau casa lor.

...Insfârșit, scorbura era gata. Ca un nor negru, plin de zumzet, țâșniră de acolo albinele Dar băieții noștri rămaseră neclintiți. Rezistând cu vitejie atacului, ei cerură vase pentru miere.

Natașa, care stătea mai aproape de pom, luă o căldare și, cu un aer nepăsător, se urcă pe scară. Asta însă o costă scump. Albinele se năpustiră roi asupra ei.

Natașa căzu de pe scară și o luă la fugă țipând. Dar albinele se roteau în jurul ei, nevrând deloc s'o cruțe. Numai iarba deasă, în care se repezi în cele din urmă, o salvă de noi înțepături.

Volodea și Colea se înfuriară rău: ei stăteau pe scară, înconjurați de albinele furioase și nu le da nimeni un vas. Dar n'avea rost să se certe. Acum nu mai îndrăznea nimeni să se apropie de cedru. Atunci Volodea, fără să ia seama la albine, coborî să ia o căldare.

Scurt popas în taiga.

Se întoarse apoi, începu să taie cu cuțitul fagurii de miere și-i puse în găleată. Curând, găleata s'a umplut. Mai era nevoie de un vas.

— Vi-l aduc eu, se oferi Vitea.

Copiii îl înconjurară și-l echipară ca pe un scafandru care trebuie să coboare la mari adâncimi: îi puseră o plasă de protecție împotriva țânțarilor și-l înfășurară până la vârful nasului. Dar cățărându-se pe scară, din nebăgare de seamă, Vitea își agăță cămașa de o cracă. Cămașa se smulse de sub curea și albinele năvăliră sub cămașă

Ce-a fost! Vitea căzu mototol jos, pierzând pe drum și plasa contra țânțarilor! Albinele se lipiră de fața asudată a lui Vitea. El se apăra de ele cu amândouă mâinile, fugea, cădea jos și iar o lua la fugă. Deasupra noastră roiul de albine se rotea neobosit.

— In apă, în apă! îi strigau copiii.

Vitea alergă până la izvor și se repezi cu capul în el...

Pe urmă lucrurile se aranjară, iar copiii se întoarseră în tabără plini de bucurie: trei căldări de miere e un trofeu destul de mare.. Iar înțepăturile albinelor n'au fost o nenorocire chiar atât de mare: umflăturile trecură repede.

O staționare forțată

Detașamentul a pornit mai departe, într'o anevoioasă ascensiune pe muntele Pidan. Acolo, în timpul urcușului greu, au avut o întâmplare care i-a ținut câtva timp pe loc.

...Nina se așezase pe o piatră, ținându-se cu mâinile de un picior și plângând în hohote. Pe picior, puțin deasupra tălpii, se vedea o rană neagră, micuță. Alături, pe pământ, zăcea un șarpe mort.

Serghei Ivanovici, care mergea înainte, călcase din întâmplare într'un cuib de șerpi orbi. Șerpii se răspândiseră în toate părțile și Nina, care se ținea după urmele lui Serghei Ivanovici căzuse victima unuia dintre ei.

Situația era grea. Mușcătura șarpelui orb este periculoasă și ar fi fost necesară o intervenție medicală urgentă. Dar de jur împrejur era taiga și până la cea mai apropiată așezare omenească erau multe zeci de kilometri.

Serghei Ivanovici își scoase cureaua și legă strâns piciorul Ninei mai jos de genunchi.

Detașamentul sta aliniat în careu și toți copiii au trebuit să deschidă gura. Serghei Ivanovici examina cu atenție pe fiecare. In gura lui Petea nu era nici un dinte stricat, nici o sgârietură.

— Ei, Petea, îi spuse Serghei Ivanovici, toată nădejdea e în tine acum. Trebuie să sugi sângele amestecat cu veninul șarpelui. Dar vezi, fii cu băgare de seamă, nu cumva să înghiți saliva.

Astfel i se dădu Ninei primul ajutor.

— Uite, spuse ea, din cauza mea toți trebuie să se oprească aici. Cât o să mai zac?

— Știi ceva, îi spuse Șura supărat, încetează imediat cu văicăreala asta. Fiecăruia din noi i se putea întâmpla aceeași neplăcere.

Cât despre noi, n'avea tu nici o grijă: n'o să ne plictisim aici.

Copiii începură care mai

de care s'o convingă pe Nina că s'au gândit demult să organizeze aici un popas, iar Volodea puse la punct aparatul de radio cu galenă și îi întinse Ninei casca.

— Nici tu n'ai să zaci aici degeaba. Te numim pentru un timp informatoarea noastră.

Era un gest de minunată prietenie și toți îl apreciară pentru asta pe Volodea: din prima zi a excursiei el nu încredințase nimănui aparatul său cu galenă.

... Zilele au trecut, și Nina s'a făcut sănătoasă; detașamentul a pornit mai departe.

(Va urma)

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel 7.61.00, 7.60.10, 7.60.40. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI. Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".